

dum Sol e longinquo mittens radios, terrestria influit in corpora; ita ille in cubiculi secreto positus, charitatis, et prudentiae legibus roborabat fortes, consulebat debilibus, increpabat noxios, exemplo praeibat omnibus, nihil, quod sui esset, omittebat, ut Societatis disciplinam tueretur integram, atque ut sibi subditi ad praescriptionum normam Dei gloriam quaerent, se se ad perfectionem erigerent, animorum saluti prospicerent. Fortasse videar cupiam, illum hoc extollere nomine ultra historiae fidem; verum mihi facilis est provocatio ad tot nunc etiam superstites, qui testes conspexerunt hanc mirabilem Josephi gubernationem. Et quidem nihil Socii reluctabantur, illum habere Superiorem: nam si unum exceperis, quem severum memoravimus vultum; caetera omnes intelligebant, sacram meditationem, et rectam rationem duas esse bases, quibus hominis illius fulciebatur administratio. Eisdem optimis fundamentis insistens, pro sequenti triennio Moderator fuit in Angelopolitano Sancti Spiritus Collegio; cujus quidem gubernatio non minoris erat aut difficultatis, aut momenti: nam et numerosum erat inprimis, et in urbe positum amplissima, et praeter Socios tertio probandos in virtute (quam institutionem maximi faciebat Societas) illuc fere mittebantur homines defessi laboribus, nutantes valetudine, devexi jam aetate; a quibus profecto, nisi prudentissime te gesseris, exigi non potest par in omnibus religiosae disciplinae custodia: connivendum enim in-

fir-

firmis, connivendum decrepitis; nihilo tamen secius, in ipsa infirmitate, in ipso senio, tenor vitae religiosae a Moderatore strenuo promovendus est. Sed nihil non arduum exsuperat, qui ea mente accedit ad munera, ut Numini honorem, et obsequium tum ab se, tum ab aliis exhibendum procuret. Bellidus, ut semper alibi, cum in omnibus pietatis rebus primus esset exemplo; mirabili studio, et prudenti vigilantia intendit, ut sarta tecta conservaret, quae ad disciplinam domesticam pertinebant; ut etiam ferveret opera in charitatis ministeriis apud externos. Illo confecto triennio, ad Sancti Ildephonsi Collegium in eadem urbe mittitur, ut liberalium artium, ibi florentium, universitati praeesset. Hic tandem, omni gubernationis cura solutus, exemplo demonstravit, quo animo ad privati gradum accedere debeant homines a depositis Dignitatibus. Pulcherrimum erat, promptam Bellidi obedientiam conspiceret, postquam ad lustra fere quatuor imperaverat. Nimirum obedire non dediscit, qui reluctans jubet; ac subditus demissus est, qui Superior non intumuit? Pro minimis etiam rebus veniam exoraturus, conveniebat Superiorem; a cujus arbitrio, et nutu in omnibus pendere, magnopere jucundum illi erat. De distribuendis diei horis ad Collegii constituta, de ferventer annuntiando Dei verbo, de facile audiendis illis, qui ad poenitentiae tribunal confluebant, nihil sane immutavit; cum nunquam haec intermisisset, quo toto tempore gubernarat.

P. II,

V

His

His ad annum intentus vacaverat, piam se-
nectutem agens in tranquillo munere, atque
erudito recessu; cum ab Hispaniis exulare Jesu-
tae imperantur. Bellidus, qui flocci semper tem-
poraria fecerat, ut aeneum simulacrum Jesu
cruce affixi, et Sacerdotalem codicem manu
sumpsit; satis pro itinere, quodcumque tandem
illud esset, munitum se existimavit. Fuere ve-
ro, qui viatorias arcas in ejus inventas cubicu-
lo, ipsius nomine signarunt, alterique Sociorum
sarcinae deferendae, quales repererant, immis-
cuerunt. Veram crucem delatus, dum navium
expectabatur opportunitas, oblectamento erat
Sociis, qui festiva pii senis colloquia, et vul-
tus hilaritatem (quam post Magistratus resump-
serat) in tanta calamitate demirabantur. Per
eos dies cum vita functus esset Petrus Reales-
sius, Moderator juvenum Sociorum, qui Theo-
logicis navabant operam; eo luctus tempore
opportunum credidit summus Provinciae Magi-
stratus, pro vacuo munere Bellidum designare.
Magno afflictae juventutis plausu comparere do-
mi visus est ille vir, quem ardentibus votis om-
nes expetierant. Et quidem novus Moderator ut
rerum novitate turbatos regeret, atque in offi-
cio contineret, idoneam ejusmodi tempestati
adhibuit prudentiam. Curavit praesertim, ne
litterarum studium, vel in illis angustiis, omni-
no praetermitterent; neu temporum injuria fie-
ret, ut, quem tanto sibi labore comparaverant,
animi fervor evanesceret. Annum tandem aeta-
tis duodeseptuagesimum agens, per pelagi flu-
ctus

ctus immenso, et periculoso itineri se commi-
sit. Ingressus est aliena sibi destinatum volun-
tate angustissimum navale lectulum, quod a
sepulchri forma nihil abhorrebat: ex quo sane,
toto diurnae navigationis tempore, nisi ad
gram facturus, aut vires corporis refecturus, pe-
ne non surrexit. In ea rerum perturbatione, ac
multitudinis tormento, ita fugit hominum fre-
quentiam, ut ad solitarios Thebaidis collocatus,
tranquilliori silentio non vixisset. Pervenit Ga-
des, paulum quidem, ut pro ea aetate, debili-
tatis corporis viribus; animo tamen vegeto, et
robusto: inde ad Mnestei portum cum deferretur,
eodem ibi silentii amore ductus, quoad
ejus facere poterat, in cubiculi recessu latebat.
Post quietis dies aliquot, cum magnus ex variis
Americae Provinciis eo loci diversantium Socio-
rum numerus, ultro constituissent Divinis me-
ditationibus per dies octo ad Lojolae mentem
vacare; Bellidus invitatus est, ut argumenta
meditanda proponeret e suggestu. Quod ita fe-
cit apposite, tantoque ardore, ac Divini Spiri-
tus efficacia locutus est; ut mire gauderent om-
nes, hunc potissimum elegisse, quem dicentem
inaudirent. Sed jam festinandum erat ad exilii
locum: solvit Gadibus, mare tenuit plus qua-
draginta dies, Bastiam tandem attigit urbem in
Corsis nobilem, sed Gallorum copiis occupa-
tam, atque ardenti tunc bello intutam, et hor-
ridam. Et hic sive a sali jactationibus, quas
recens passus fuerat; sive ab angustiis, et aerum-
nis, quibus agitabatur intrinsecus; in gravissi-
mum

mum alvi profluvium incidit, atque inde in id vitae periculum, ut tanti hominis jacturam vix non fecerimus. Verumtamen reservabat illum Deus, ut in bibendo calice ad postremam usque amaritudinis faecem, exulibus esset exemplo, et solatio. Pulsus etiam cum Jesuitis omnibus a Corsica, mari se dedit iterum, atque in Delphini portum appulsus est; ubi, quae demonstravimus alibi, acerba incommoda Sociis accidisse, mirifice patiens tulit Bellidus, quanquam et senecta gravis, et statim a morbo periculoso. Ab eo portu digressus, paucis horis attigit Segestam Tigulliorum; atque inde terrestri jam itinere per inhospitum ea parte Apenninum; asino partim equitans, partim rheda transductus, ad Castrum Sancti Petri consedit in Bononiensi ditione.

Huncce pagum destinavit Provinciae Moderator, in quo pro Sociis junioribus curricula studiorum instaurarentur. Attamen cum tam magno essent numero, qui litteris debebant incumbere, ut cunctos domus una non caperet; in varias distributos Bellidus omnes gubernabat. Praecipuam hic, et sollicitam curam adhibuit, ut qua licebat pro rebus perturbatis, ab Societatis disciplina non recederent; ut litteraria pericula subirent; omnino ut ab otio removerentur, universitatis malorum seminario. Annum non totum in eis angustiis diversatus fuerat; cum ad suburbanum Herculaneorum, quae familia est e principibus inter patricias Bononienses, cum subdita sibi juventute transmeare jussus est.

est. Erat haec in amoeno clivo posita, primo ferme a Bononia milliario, jucundissima villa, in qua nihil desiderares urbanum nitorem, atque elegantiam; sed vetere opulentorum more, pro declinandis aestivis ardoribus aedificata: et hinc argumentari licet, quanta sit passus ad triennium totum incommoda, brumali rigore insaeviente, septuagenarius homo, qui in mittissimo Novae Hispaniae coelo ad canos pervenerat. Neque propterea vel a communi temporis distributione, vel a pietatis exercitationibus, vel a Societatis moribus inter juvenes promovendis, vel minimum defecit. Accersitus postmodum Bononiam, et gubernatione tandem solutus; ad menses aliquot non minori fuit exemplo Subditus, quam fuerat Superior. Haec inter Pontificio decreto Societas eversa est: et quanquam Bellidus plurimum doluit tum alia quidem, tum praesertim juventutem tantis repente periculis immersam; nihil tamen hac de re ab ejus ore prodiit, nisi obedientiam Supremo Pontifici deberi, atque ejus imperio submissae penitus, et sine ulla tergiversatione obsequendum. Et profecto salutaria monita, quae praebere paratus erat ad se accedentibus consilii gratia; eo maxime collineabant, ut Socii ad novum translati statum, in Pontificia potestate coelestis Numinis arcana decreta venerarentur. Auctor erat omnibus, ne a modesto corporis cultu, ne a mutua charitate, ne a familiari inter ipsos consuetudine discederent; tametsi sub aliis essent vestibus, neque jam religiosis

voctis adstricti. Ut notum erat universis, nullam sive diei, sive noctis horam esse, in qua domi non reperiretur Bellidus, frequentes ipsum conveniebant; aut hic consilium exquireret; aut ille tempus vellet utiliter fallere; aut alteri se recrearent in audiendo senem venerabilem, qui, tanquam Simeon e columna, divina loquebatur. Ita aeternum sepultus in cubiculo, quasi in voluntario carcere, ad postremum duravit decennium, piis tantummodo intentus operibus. Mane quotidie rem sacram celebraturus, adibat sacellum domesticum, quod erat prope limen sui cubiculi: a Sacro statim conclusus, non alios tota die intuebatur homines, nisi qui ipsum, nihil humana curantem, ultro salutaturi conveniebant.

Natura corporis functus fuerat oppido robustis constituta viribus ad aetatis annum octogesimum tertium; sed tandem sensit se mortalem esse, ac paulatim languescere. Nihil de hujusmodi languore verba ille fecerat; donec, inclinante die quadam, exaudita sunt ab ejus cubiculo venientes voces, tanquam petentis auxilium. Ingressus est cubiculum Socius, quotidianae ipsius vitae administer, qui cum jacentem in terra, caputque sanguine foedatum conspiceret, atque illico interrogaret: quid casus fuisset? in haec verba placide respondit Bellidus: *Adoraturus Dominum meum Eucharisticum, ex adverso fenestrae positum, de more genuflexeram; cum graviter corruerem, nec ultra exsurgere potui: clamavi, qua licuit; nec, nisi longe post*

post tempore, sum auditus. Jam ab illo die nunquam non erat unus aliquis e Sociis, qui proxime custodiret hominem, ut primum e lecto consurgebat. Sed nimirum hora venerat, qua post longam inter mortales peregrinationem, evocaretur conviva Superum. Omnis cibi vel visus horrorem illi incutiebat; destituebatur viribus; ingravescebat periculum. Tandem cum Socius ille, cujus imperio se subjecerat in omnibus vitae quotidianae operibus, aperte pronuntiaret, tempus jam esse, ut in cubili conquiesceret: *Eamus, inquit, sane tranquillus, eamus ad mortem.* Munitus est Eucharistico viatico, et caeteris religionibus, quae solent ex ritu Ecclesiae moribundis praestari; quae quidem omnia tam alacri suscepit sensu, quam Christiano heroe digna pietate. Nihil pavere significavit in certamine positus extremo; cum diu cogitasset, et palam repetiisset, eo se natum esse, ut aliquando moreretur. Frequens pronuntiabat Jesu, et Mariae nomina, quae toto vitae tempore fuerant ejus ore suavissima. Tres totos dies nullo prorsus alimento usus est; atque instante Socio, ut liquorem quemdam niteretur excipere: *Omnino, inquit, non possum; experiamur tamen, dum tibi libet:* et cum pauculum administer ille per os ejus immisisset, aperte conspexit, per obseratas obedientis hominis fauces transire nihil jam posse. Ita demum inedia potius, quam alia quavis aegritudine, beatissime reddens animam, ad pacem, ut pie credimus, aeternitatis advolavit sextodeci-

decimo Kalendas Januarias; anno saeculi ex-
 currentis octogesimo tertio, aetatis autem suae
 octogesimo quarto fere dimidiato. Instar ingentis
 calamitatis comploratum fuit a Sociis, quod
 homo defecisset, quem aetas, quem auctoritas,
 quem tot annorum gubernatio, quem egregiae
 potissimum virtutes, primi fecerant nominis inter
 superstites alieno in solo Mexicanos. Et sane
 mirum fuit, quod vix e vita migraverat alienigena,
 quem, nisi sanctimoniae odore, nihil profecto
 noverant Bononienses, late vagata sit per civitatem
 interitus ejus notitia. E vestigio ad emortui domum
 convenerunt externi quamplurimi, qui quam enixe,
 tam certatim efflagitabant, aliquid sibi dari, sive particula
 vestis esset, sive quid aliud possedisset ille,
 quod venerationis nomine conservarent. Ita factum
 est, ut, cum pauperrimam supellectilem reliquisset,
 satisfactum quidem sit externorum pietati; domesticorum
 autem multitudini, qui sanctimoniae tanti hominis
 testes, longe avidius res easdem desiderassent,
 una superfuerit virtutum ipsius memoria,
 nunquam profecto interitura. Vincentius Zanchettus,
 illustri genere Bononiensis, qua humanitate natus
 est, ac veneratione in Bellidum eminebat, gentilitium
 sepulchrum, ad Sancti Donati Paroeciales aedes
 positum, pro venerandi senis exuviis liberaliter
 obtulit. Quod non levis momenti beneficium magna
 grati animi significatione cum ille excepisset,
 cui de justis homini faciendis cura fuerat, ibi tandem
 communi Sociorum luctu sepultus est Josephus Bellidus.

Pau-

Pauca superaddemus de praecipuis ejus virtutibus:
 nec enim omnes licet memorare; cum magnum efficere
 volumen, animus nobis haud sit. Ac primum quidem
 de orandi studio; quam fortasse quis dixerit inter
 caeteras ejus virtutes omnino fuisse principem.
 Orabat certe, cum legeret, cum corpus cibo
 reficeret, cum ad familiares colloqueretur; et verbo,
 quid quid ageret Bellidus, coelestium rerum
 meditationi videbatur intentus: quod sane demonstrabant
 tum perpetua illa oculorum, et linguae, et totius
 vultus ad modestiam, et temperantiam compositio;
 tum praesertim Divina effata, in quae facilis
 erumpebat. Qualiscunque institueretur apud
 hominem sermo, nunquam non audiebatur ab ipso
 aliquid, aut de Numinis bonitate, aut de mundi
 contemptu, aut de virorum sanctimonia illustrium
 exemplis, aut simile quippiam, quod ad virtutum
 amorem audientium animos inflammaret: ut
 persuasum haberent omnes, unam illi de Deo
 cogitationem esse, cujus unius amore rapi, satis
 ab ejus tum verbis, tum operibus apparebat.
 Intellexi olim ab Socio, cui licuit per menses
 aliquot in ipsius cubiculo dormire: *se, cum casu a
 somno excitaretur, audivisse pluries, Bellidum e lecto
 tam ferventibus in Numen affectibus cor suum
 effundere, ut constare liquido posset, etiam cubantem
 amore Divino confici, atque a precandi studio non
 cessare.* Idem hic testis, qui ad quindecim ferme
 annos alternis cum Josepho solvebat Sacerdotales
 preces, apud me asseveravit: *Accenso*

sem

sem

semper vultu, et maximopere intentum constitisse Bellidum in hoc obeundo religionis officio. Mane quotidie, ad aram facturus, longa se parabat commentatione de Divinis: quo toto meditationis tempore, saltem dum tironum fuit Magister, genibus flexis durabat immotus in sacrario domestico: ut plane videretur non homo, sed hominis esse simulacrum, quod nullum certe dedit miseræ mortalitatis indicium. Ab hac meditatione ad aram accedebat, immolaturus Divinam Hostiam; quod dum faceret, testantur nonnulli, caelestis gaudii fluentis perfundi hominem, et suavissimis lacrimis manare: ac profecto sacra linteola, faciente ad aras Bellido, frequenter madefiebant. A sacro peracto, genibus iterum flexis meditationem continuabat fere ad quinque alteros horae quadrantēs; cum nimirum tirones in concionem domesticam, ipsum audituri, de more conveniebant. Nihil propterea stupori damus, cum a diutina cum Numine familiaritate ad concionandum exurgeret, quod totus Divino Spiritu plenus compareret; semet commotum intrinsecus demonstraret, audientium animos mirabiliter commoveret, atque ita de coelestibus diceret, quasi non abruptisset meditationis cursum, et colloquia cum Superis. Credidere interdum, qui tirones aderant, plura in illis concionibus Bellidum prorsus abalienatum a sensibus, et quasi vaticinantem dixisse. Anno saeculi vertentis quadragesimo septimo, cum in pervigilio Sancti Ignatii verba de more faceret ad tirones in sacra-

crario; atque illos vehementibus verbis hortaretur, ut colerent, ut amarent Societatis Institutum, quod semel amplexi erant; inopinato auditus est in haec lugubria erumpere vultu mirifice accenso, atque ore fatidico: Equidem nescio, quid olim veniet miseræ nostræ Societati, quam tot nominibus video similem Jesuatorum familiae! Ac postquam Jesuatos novem, Jesuitas totidem ad Sanctorum album relatoſ, aliaque inter utramque familiam, similitudinem experientia memorasset; ingenti rursus exclamavit suspirio: Enimvero Jesuati nusquam hodie sunt. Postea vero quam hujus quasi vaticinii fidem liberavit eventus, cum a Socio, qui ante annum vigesimum sextum concioni praedictae aderat, interrogaretur Bellidus: Num haec se praenuntiasse meminisset? Aperte respondit: se tale quippiam penitus ignorare. Plures quidem firmissime persuasum habebant, id futuri eventus, aliaque plura hominem in perpetua illa cum Deo consuetudine didicisse. Eodem Magistratus Tepotzotlanensis tempore, intelligere tirones non poterant, et qua hora inciperet Bellidus precari, et qua desineret: nam qui Socius ab somno excitare caeteros ex officio tenebatur, illum quotidie ante diluculum, genibus nixum ante Numen Eucharisticum reperiebat; et quicumque postremus cubitum iret, immotum simili positura, et loco, meditationi instantem relinquebat. Tiro quidam, qui noctes fere ducebat in somnes, veniam impetravit, ut qualibet noctis hora e lecto consurgeret, per Collegii deamb-

bulacra exspatiatum: et hic asseverat, cum semel, et iterum, post concubiam etiam noctem, sacrarium domesticum adiisset, nunquam se non invenisse Bellidum, qui religiose flexis genibus Numen Eucharisticum adorabat. Semel etiam feria quinta majoris hebdomadae numeratae sunt horae saltem undecim, quibus visus est, eadem genuum submissione consistens, meditationibus vacare. Cum tandem consenuisset, remisit quidem a diuturna illa genuum flexione; nihil vero ab orandi assiduitate: nam ultra quotidie sibi constitutas precationis horas, persaepe reperiebatur in cubiculo, manibus ad pectus modeste compositis, intentissime secum cogitans; et ferventer in Deum suspirans pluries audiebatur. His vacabat, ut memoravimus, cum casus ille venit, interitus propinqui nuntius: qui profecto casus quacunque fere hora contigisset; sive jacentem hominem, sive sedentem, sive genibus flexum, certe vigilantem, et quodammodo precantem invenisset.

Cum aeterni Numinis magnitudinem assidua meditatione perpenderet; mirum est, quantum in ea schola didicerit, quantusque evaserit in salutari scientia semet ipsum parvifaciendi. Jam a tirocinio, cum litteras illas conscripserat, quibus Mariae Virgini se se famulum consecravit, eximiam animi demissionem patefecit: indignum enim se inprimis accusabat, qui a Regina Virginum ad tanti famulatus honorem adscriberetur; orabat proinde caelestes, ut pro se, nihil tale merito, precarentur, illos in
 auxi-

auxilium nomine appellans, quos peculiari pietate venerabatur. Cum quintum et vigesimum aetatis annum ageret, votum emisit in haec demississima verba conceptum: *siquando (quod Deus avertat) ob meam animi remissionem, atque in pietate oscitantiam, ex albo Sociorum erasus fuero; equidem promitto, mansurum me apud ipsos, quoad vixero; sive in re culinaria velint me inseruire, sive aliud quodlibet ministerium e vilissimis exercere: is mihi jam tum fuit animus, cum ad Societatis vexilla confugi; quem litteris nunc, et sacramento confirmo.* De se, ac suis rebus nunquam solebat sermones inserere: nullus ab illo audivit, cujus esset illustris generis; nec Parentes unquam in familiaribus colloquiis commemoravit; nec, utrum litteras aliquando accepisset a nobilissimis cognatis, ab ullo intellectum. Omnino renuntiaverat carni, et sanguini, et quidquid est splendoris, et commodi, quod a patria derivatur origine; ut nimirum ab omnibus flocci habitus, uni Deo serviret in statu demissionis. Cum ad Sancti Petri Castrum diversaretur, ad illum accessit externus quidam, non ineleganter vestitus, qui plura pollicebatur; aut litteras ad cognatos, atque amicos vellet sibi committere, aut ab Hispanis mensariis pecunias transferri: ecce me, aiebat, qui ad iter me accingo, et tibi libentissime obsequium praestabo. At paucis Bellidus: *Et ego, inquit, ad aeternitatis regnum perfectionem adorno; siquid in illa regione tibi est negotii, ecce me.* Fugiebat enim, quidquid vel longe posset hono-

honoris sibi esse; nec de terrenis ejusmodi curabat secum agi. Magistratus gesserat e praecipuis, idque ad longum tempus; in sacros oratores clarissimi nominis fuerat relatus; ingenti cum plausu exceptus, cum liberales artes edoceret; adeo quidem, ut unus fuerit e tribus designatis, quos inter eum eligendi daretur optio, qui laurea decorandus esset in Mexicana Academia pro Suarezio explanando: quod sane apud Socios Novohispanos primi honoris erat in litterariis. De his tamen omnibus altissimum a Bellido, quamdiu vixit, silentium. Constantissime spernebat, quae venerationis indicia praestari sibi solebant a primariis quibusdam, qui meritum ejus magnificiebant. Mexici pro confessionibus audiebat interdum Praetoris conjugem, clarissimam foeminam; quae plurimum cum aestimaret Bellidi virtutes, assidue lamentabatur, obtinere se ab ipso non potuisse, quod rheda sua vehi pateretur, quam illa toties obtulerat. Quid enimvero istiusmodi honoribus vellet uti, qui deberi sibi crucem, et ignominiam, quotidiana cogitationeolvebat? Hac suimet opinione ductus, quidquid sibi dedecoris ab aliena injuria contingeret, nunquam non credebat, id ex suo merito evenisse: proinde si forte laederetur ejus auctoritas, aut etiam conviciis impeteretur; quanquam subita res esset, ad demissum silentium confugiebat. In itinere a Segesta Tigulliorum, cum gravis jam aetate per montium praerupta equitaret, delassatus repente descendit ex asino, atque humi

con=

consedit: accurrere illico Socii aliquot, quos timor occupavit, ne male se haberet senex patientissimus; forte etiam adfuit temerarius agaso, qui elata voce dixit: *Derelinquite Senem ebrium*. Omnes commoti stomacho sunt; modestus tacuit Bellidus.

Hanc animi sinceram demissionem consecuta est fidelis comes, religiosa paupertas; quam ut semel vovit, firmissime coluit, et quasi Parentem adamavit. Toto quidem vitae tempore, sed praesertim cum tirones moderabatur, in laceris esse vestibus gaudebat; calceis utebatur interdum, novo altero, altero attrito, et perforato. Nocturno tempore fere nunquam in cubiculum lumen introferebat; adeoque praelecturus, quae postridie volveret in Sacra meditatione, admovebat se ad candelam proximam, in deambulacro positam. Capite semper nudo incedebat, etiam cum a calvitio perquam commodus illi fuisset pilei usus. Nulla erat res in humanis, quam sibi comparandi apparuerit in illo desiderium: nihil unquam ab aliis efflagitabat; nec illis etiam, quae, praemisso Superiorum consensu, in sua erant potestate, corde adhaerescere visus est. Porro ita contemnebat haec omnia, ut, quid haberet, penitus ignoraret: propterea, siquid ab eo peteretur, dicebat Socio, cujus curae se commiserat: *Id a me quidam postulavit: vide, precor, num reperitur in meis*. Res etiam, quas pro vita humana ferme necessarias habere debuisset; si casu, aut oblivione non darentur, nunquam exigebat.

gebat. Egregium dedit ejusmodi documentum, cum renunciatus Theologiae Magister ad Guadalaxarenses, atque in pauperissima sarcina, ut solebat, in destinatum perveniret Collegium; ea fuit, Deo permittente, incogitantia hominis, cuius erat munus, recenti Magistro necessaria providere, ut ad menses aliquot nulla culcita Bellidus decumberet: nec is verbum locutus est, nec certe consulebatur indigentiae, nisi externus quidam (cujus testimonio id postmodum intellectum est) rem forte animadvertisset, ac religiose pauperi gratuita beneficentia culcitam dono dedisset. Suimet omnino incuriosus ob hujusce virtutis amorem, non modo nihil curabat sibi dari, verum et sponte oblata recusabat interdum. In exilio constitutus, ubi probe intelligebat, atque experimento probaverat, opportuna esse subsidia quaelibet ad penuriam in alieno solo sublevandam; resseram accepit numariam, quam ut exhiberet, certa illi pecuniarum summa penderetur: at cum doni auctor nomen suum reticere jussisset, negavit Bellidus habere se, unde posset ejusmodi subsidium inopiae suae provenire; neque vero, quantislibet rogatus precibus, omnino voluit subscribere syngraphae. Ad ipsum Bononiae degentem Sanctimonialis quaedam Mexicana cum scriberet, enixe precata est, ne respondere sibi gravaretur, aut saltem nomen suum sua manu scriptum vellet mittere: quod unum si haberet ipsa, fidem utique praestabat, se Bellidi indigentiae copiose opitulaturam. Nunquam tamen obtinere potuit

tuit responsum a viro, cui jucundissima erat religiosa inopia, qui nullas unquam dedit litteras in Hispaniam ditionem, plus tribus lustris in exilio positus. In Castimoniae laude is apparebat, quasi luto non fuisset humano formatus. Hunc, illumve prae caeteris hominibus amare vel nescivit unquam, vel certe non significavit; nisi forte aut unum aliquem Deo lucrari peculiaribus comitatis indicis aggrediebatur; aut similitudo mentium, et consiliorum amicitiam nihil humana sapientem instituebat. Cautus oculis, circumspectus verbis, toto corpore ad modestiam religiose compositus, odorem sane Angelicum respirabat. A colloquio cum foeminis abhorrebat inprimis, nisi de ipsis in re pietatis adjuvandis ageretur. Plurimum quidem, et Sanctimonialium maxime, conscientias dirigendas excepit; verumtamen patienter auditis, quae negotia erant animi, se se quamcelerrime ab caeteris urbanitatibus expediebat. Et certe in illa quasi Thebaide, quam in medio quarumlibet urbium strepitu videbatur incolere, non avulsus a cubiculi solitudine, nisi ad Deum, et animorum salutem; facile fovere poterat castissimas de virtute, atque aeternitate cogitationes.

Obedientiam, quam ex Lojolae mente praecipuam esse debere in Societate virtutem agnoverat, toto animi conatu ab ipsa religiosae suae vitae infantia usque ad canos excoluit. Quidquid agendum sibi esset, primam suorum operum normam habebat Superioris voluntatem;

P. II. X a cu-